

॥१०॥११॥१२॥१३॥१४॥१५॥१६॥१७॥१८॥१९॥२०॥२१॥ श्येनचेष्टनाः श्येनबहुस्तंतः शीघ्रादित्यर्थः ॥२२॥२३॥२४॥२५॥२६॥ इति शां० आप० नै० भा० समत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७०॥
ततो ब्रवीद्गौतमस्तंदरिद्रोऽहं महामते ॥ समुद्रगमनाकांक्षीद्रव्यार्थमिति भारत ॥ १० ॥ तं काश्यपो ब्रवीत्सीतो नोत्कंठां कर्तुमर्हसि ॥ कृतकार्योऽद्विजश्रेष्ठ सद्रव्यो या
स्य सेगृहान् ॥ ११ ॥ चतुर्विधा ल्यर्थसिद्धिर्बृहस्पतिमतं यथा ॥ पारंपर्यं तथा दैवं काग्यं मैत्रमिति प्रभो ॥ १२ ॥ प्रादुर्भूतोऽस्मिते मित्रं सुहृत्त्वं च मम त्वयि ॥ सोऽहं त
थायतिष्यामि भविष्यसि यथार्थवान् ॥ १३ ॥ ततः प्रभातसमये सुखं दृष्ट्वा ब्रवीदिदं ॥ गच्छ सौम्यपथानेन कृतकृत्यो भविष्यसि ॥ १४ ॥ इतस्त्रियोजनं गत्वा राक्षसा
धिपतिर्महान् ॥ विरूपाक्ष इति ख्यातः स खामममहाबलः ॥ १५ ॥ तं गच्छ द्विजमुख्यत्वं समद्वाक्यप्रचोदितः ॥ कामानभीप्सितांस्तुभ्यं दातानास्य त्रसंशयः ॥ १६ ॥
इत्युक्तः प्रययौ राजन् गौतमो बिगतक्लमः ॥ फलान्यमृतकल्पानि भक्षयन् स यथेष्टतः ॥ १७ ॥ चंदनागुरुमुख्यानि त्वक्पत्राणां वनानि च ॥ तस्मिन्पथि महाराज
सेवमानो द्रुतं ययौ ॥ १८ ॥ ततो मेरुव्रजं नाम नगरं शैलतोरणं ॥ शैलप्राकारवप्रंच शैलयंत्राकुलं तथा ॥ १९ ॥ विदितश्चाभवत्तस्य राक्षसेन्द्रस्य धीमतः ॥ प्रहितः
सुहृदाराजन् प्रीयमाणः प्रियातिथिः ॥ २० ॥ ततः सराक्षसेन्द्रः स्वान्प्रेष्यानाह युधिष्ठिर ॥ गौतमो नगरद्वाराच्छो घ्रमानीयतामिति ॥ २१ ॥ ततः पुरवरात्तस्मात्पु
रुषाः श्येनचेष्टनाः ॥ गौतमेत्यभिभाषंतः पुरद्वारमुपागमन् ॥ २२ ॥ ते तमूचुर्महाराजराजप्रेष्यास्तदा द्विजं ॥ त्वरस्वतूर्णमागच्छ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥ २३ ॥
राक्षसाधिपतिर्वीरो विरूपाक्ष इति श्रुतः ॥ सत्त्वांस्त्वरतिवैद्रुणं तत्क्षिप्रं संविधीयतां ॥ २४ ॥ ततः स प्राद्रवद्विप्रो विस्मयाद्विगतक्लमः ॥ गौतमः परमर्द्धितां पश्यन् परम
विस्मितः ॥ २५ ॥ तैरेव सहितो राज्ञो वेश्म तूर्णमुपाद्रवत् ॥ दर्शनं राक्षसेन्द्रस्य कांक्षमाणो द्विजस्तदा ॥ २६ ॥ इति श्रीमहाभारतेशां० आप० कृतघ्नोपाख्याने स
प्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१७०॥ ॥७३॥ भीष्म उवाच ततः स विदितो राज्ञः प्रविश्य गृहमुत्तमं ॥ पूजितो राक्षसेन्द्रेण निषसादासनोत्तमे ॥ १ ॥ पृष्ठश्वगोत्रच
रणं स्वाध्यायं ब्रह्मचारिकं ॥ न तत्र व्याजहारा न्यद्रोत्रमात्रादृते द्विजः ॥ २ ॥ ब्रह्मवर्चसहीनस्य स्वाध्यायो परतस्य च ॥ गोत्रमात्रविदो राजानि वासंसमपृच्छत ॥ ३ ॥
राक्षस उवाच कृते निवासः कल्याणकिंगोत्रा ब्राह्मणी च ते ॥ तत्त्वं ब्रूहि न भीः कार्या विश्वसस्व यथा सुखं ॥ ४ ॥ गौतम उवाच मध्यदेशप्रसूतोऽहं वासो मे
शबरालये ॥ शूद्रा पुनर्भूभार्या मे सत्यमेतद्वीमिते ॥ ५ ॥ भीष्म उवाच ततो राजा विमन्य शोकं कथं कार्यमिदं भवेत् ॥ कथं वा सुकृतं मे स्यादिति बुद्धान्वचितं
यत् ॥ ६ ॥ अयं वै जन्मनाविप्रः सुहृत्तस्य महात्मनः ॥ संप्रेषितश्च तेनायं काश्यपेन ममांतिकं ॥ ७ ॥

तत इति ॥१॥२॥३॥४॥५॥६॥७॥